

РЕШЕНИЕ

№ 2734

гр. София, 06.06.2011 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 19 състав, в публично заседание на 01.06.2011 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Доброслав Руков

при участието на секретаря Светла Гечева, като разгледа дело номер **1562** по описа за **2011** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 233 от Закона за министерство на вътрешните работи /ЗМВР/, във връзка с чл. 145 и следващите от АПК.

Делото е образувано по жалба на В. С. Г. с адрес гр. С., жк „С. Р срещу Заповед с рег. № 3-13- 291/17.11.2010 г. на Д. на С., с която ѝ е наложено дисциплинарно наказание „Порицание” за срок от 6 месеца.

В жалбата, от съда се иска оспорената заповед да бъде отменена, защото е незаконосъобразна, постановена, при допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила, не е спазена предвидената в закона форма, противоречи на материалния закон и не съответства на целта на закона. Твърди се, че заповедта не е мотивирана, като не са описани всички фактически обстоятелства, дали възможност на органа да упражни законовите си правомощия. Инвокират се доводи за това, че оспорващата в качеството си на разследващ полицай не е извършила нарушение на служебната дисциплина, защото процесното досъдебно производство № 3М 5095/2008 г. на С. ѝ е възложено на 12.05.2010 г. Срокът за разследване е бил удължен за последен път с акт на С., считано от 18.02.2010 г., поради което Г. е имала реално около един месец за работа по делото. Оспорващата посочва, че въпреки кратките срокове, тя е предприела множество процесуални действия свързани с разследването, подробно описани в жалбата и че действията по разследването са докладвани устно на наблюдаващия прокурор, но поради изключително голямата си натовареност не е могла да изпълни всички, дадени с предходни постановления указания. В проведеното по делото открито заседание В. Г. се явява лично и поддържа

жалбата. Подробни съображения са развити в писмен вид.

Ответникът по оспорването в лицето на Д. на С., не се явява. Пълномощникът му юрисконсулт К оспорва жалбата и счита, че оспорената заповед е постановена в съответствие с материалния закон и при спазване на административно-производствените правила.

Административен Съд С. - град, I отделение, 19 състав, след като взе предвид наведените в жалбата доводи и се запозна с приетите по делото писмени доказателства, намира за установено от фактическа страна, следното:

Между страните не се спори, че В. С. Г. е държавен служител, категория „Г” – III степен и същата до 04.11.2010 г. е заемала длъжността Разследващ полицай в 02 сектор „Разследване на икономически престъпления”, в отдел „Досъдебно производство” на С..

С писмо от 23.09.2010 г. прокурор при С. /л. 19/ е сезирал Д. на Главна Дирекция „Досъдебно производство” – МВР за извършени нарушения при разследването по ДП № 5095/2008 г. В писмото е посочено, че прокуратурата многократно е давала указания, които не се изпълняват и че бездействието на водещия разследването представлява грубо нарушение на изискванията на чл. 203, ал. 1 от НПК. Към момента на изготвянето на писмото, въпреки че процесуалните срокове са изтекли отдавна, делото не е докладвано в С. и не е искано ново удължаване на срок за разследване.

Във връзка със сигнала на прокурора при С. е възложено извършване на проверка, чиито резултати са обективирани в писмено становище /л. 18/ на старши разследващ полицай при Главна Дирекция „Досъдебно производство” – МВР, в което предложено извършване на проверка по случая.

Със заповед № ДЗ – 619/30.09.2010 г. на Д. на Главна Дирекция „Досъдебно производство” – МВР е разпоредено извършване на проверка и е назначена комисия за проверка на изнесените в писмото на прокуратурата факти.

Въз основа на разрешение на наблюдаващият прокурор комисията се е запознала с материалите, съдържащи се в ДП 5095/2008 г. на С., като е ксерографирила част от тях. Установява се, че досъдебното производство е образувано с постановление на С. от 13.02.2008 г. /л. 25/. С постановление от 19.03.2010 г. /л. 26/ същото е върнато на С., като е даден 60-дневен срок за изпълнение на подробни указания.

С три броя напомнителни писма, последното, от които е от 30.06.2010 г. прокуратурата е уведомила С., че действията по разследването не се извършват в регламентираните в закона срокове, което е грубо нарушение на чл. 203, ал. 1 от НПК.

На 18.03.2010 г. наблюдаващият прокурор е направил до Главния прокурор на Република Б искане /л. 36-39/ за удължаване на срока за разследване по ДП № 5095/2008 г., посочвайки, че събирането на доказателства не е приключило, поради неизпълнените на указанията на прокуратурата, за което е направено предложение за налагане на дисциплинарни наказания на съответните длъжностни лица от С..

С постановление от 19.03.2010 г. на С. /л. 41-42/, досъдебното производство е върнато за доразследване, като е даден срок от 60 дни за изпълнение на указанията.

От извлечение от деловодния регистър на С. /л. 60/ се установява, че ДП № 5095/2008 г. е възложено на В. Г. на 12.05.2010 г. и е върнато в деловодството на 30.09.2010 г.

На 28.09.2010 г. оспорващата е изготвила заключително постановление за спиране на производството /л. 43/.

Проверката, извършена от назначената от Д. на Главна Дирекция „Досъдебно производство” – МВР е завършила и резултатите от нея са обективирани в справка рег.

№ ДМ-6615/22.10.2010 г. /л. 63-71/, в която е направен извод за извършени нарушения от длъжностните лица, водили разследването по ДП 5095/2008 г. и е направено предложение на инспектор Р И и на инспектор В. Г. да бъдат наложени дисциплинарни наказания „порицание”.

Материалите по извършената проверка са изпратени на Д. на С. с писмо рег. № ДМ 6691/26.10.2010 г.

Оспорващата е запозната със справката на комисията на 01.11.2010 г. /л. 74-75/ и е депозирала възражение срещу нея, с рег. № Я 22550/04.11.2010 г. до Д. на С., който не го е приел за основателно, видно от поставената резолюция.

Г. е депозирала обяснение под формата на справка /л. 49/, което е прието на 16.11.2010 г. от дисциплинарно-наказващия орган.

Вземайки предвид събраните в хода на дисциплинарното производство доказателства, Директорът на С. е направил извод за наличие на фактическите предпоставки за налагане на посоченото наказание спрямо държавния служител В. Г., поради което е издал оспорената заповед.

Като доказателства по делото са приети кадрова справка за професионалния стаж на В. Г. в МВР и типови длъжностни характеристики на длъжностите „младши дознател”, „старши дознател” и „главен дознател”, както и справка, изготвена от Главен разследващ полицай при сектор „РИП”, отдел „ДП” – С., относно натовареността на инспектор Г. през 2010 г.

От постановление на С. от 29.11.2011 г. се установява, че наказателното производство по ДП 5095/2008 г. на С., пр.пр. № 6856/2005 г. е прекратено.

Административен Съд С. - град, I отделение, 19 състав, след преценка на събраните по делото доказателства по отделно и в съвкупност и съобразявайки доводите на страните, приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата: Оспорената заповед е съобщена на В. Г. лично на 24.11.2010 г., видно от положения върху екземпляр от нея саморъчно написан текст. Жалбата е подадена директно в АССГ на 07.12.2011 г. /вх. № 23237/, в рамките на 14-дневния преклузивен срок по чл. 149, ал. 1 от АПК. Съдът е сезиран от надлежна страна – участник в административното производство срещу акт, подлежащ на оспорване. Във връзка с изложеното, съдът счита, че жалбата е процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

За да издаде оспорената заповед, компетентният административен орган е приел, че са налице материално-правните предпоставки на чл. 227, ал. 1, т. 11 от ППЗМВР, във връзка с чл. 226, ал. 1, т. 3 и чл. 224, ал. 2, т. 2 от ЗМВР, а именно че извършеното от нарушение се изразява в неизпълнение на служебни задължения. Посочено е, че нарушението се изразява в неизпълнение на прокурорски указания в периода 12.05.2010 г. до 05.10.2010 г., дадени в постановления от 18.02.2009 г. и 22.03.2010 г. на наблюдаващия наказателното производство № ДП 5095/2008 г. на С., пр.пр. № 6856/2005 г. прокурор при С..

Съгласно чл. 231 от ППЗМВР, дисциплинарното производство се образува при наличие на данни за извършено дисциплинарно нарушение и за неговия извършител. То започва с писмена заповед, единствено при наличие на данни за извършено дисциплинарно нарушение по чл. 227, ал. 1, т. 2 - 10 от ЗМВР. В разглеждания случай, такива данни не се били налице, поради което липсата на заповед за образуване на дисциплинарно производство не е нарушение на административно-производствените правила.

Оспореният акт е валиден. Страните не спорят, че В Й е заемал длъжността Директор на С. към момента на издаване на оспорената заповед.

Съгласно разпоредбата на чл. 228, т. 3 от ЗМВР, наказанията се налагат със заповеди от служители на длъжност "началник на сектор", приравнените на нея и по-висока - за наказанията по чл. 226, ал. 1, т. 1 – 3. В разглеждания случай е безспорно, че длъжността Директор на С. е по-висока от длъжността „началник на сектор”.

Преценявайки събрания в хода на дисциплинарното производство доказателствен материал, съдът намира изводите, до които е достигнал административния орган за правилни и обосновани. Справката, съставена от комисията, назначена от Д. на Главна Дирекция „Досъдебно производство” – МВР, представлява официален документ по смисъла на чл. 179 от ГПК и има формална и обвързваща съда материална доказателствена сила относно изявленията на съставилото я длъжностно лице, по отношение на извършените от него или пред него действия. Справката не беше оспорена по реда на чл. 193 от ГПК, поради което съдът намира, че фактите, отразени в нея са се случили по начина, по който са описани. Вярно е, че съдът, при спазване на прогласения в чл. 9 от АПК, принцип на служебното начало, следва да укаже на страните, че за някои обстоятелства от значение за решаване на делото те не сочат доказателства и в определени случаи сам да инициира събиране на доказателства. Съдът обаче не може да поеме изцяло задълженията на страните, по събирането на доказателствата, тъй като с нарушаване на правилото за разпределението на доказателствената тежест, би се нарушил и принципа на равенството на страните в процеса. Това е особено валидно в разглеждания случай, при който фактическите обстоятелства са отразени в официален документ, чието оспорване, съдът няма основания да инициира служебно.

От докладната записка и предложението, описани по-горе се установява, че В. Г. в качеството си на разследващ полицай не изпълнила задължителни указания на наблюдаващия прокурор и не е приключила и изпратила на наблюдаващия прокурор, в предвидените в НПК срокове, досъдебно производство № ДП 5095/2008 г. на С., пр.пр. № 6856/2005 г. Съгласно чл. 193 от НПК, органи на досъдебното производство са прокурорът и разследващите органи, каквито се явяват разследващите полицаи, назначени в системата на МВР. Упражнявайки ръководство и надзор върху разследването, прокурорът може да дава указания и съгласно чл. 197 от НПК, тези указания, дадени в писмен вид до разследващия орган са задължителни и не подлежат на възражение.

В чл. 234, ал. 1 от НПК е предвидено, че разследването се извършва и делото се изпраща на прокурора най-късно в двумесечен срок от деня на образуването му. По искане на прокурора, когато делото представлява фактическа и правна сложност, административният ръководител на прокуратурата или оправомощен от него прокурор може да удължи срока по ал. 1 с не повече от четири месеца.

В разглеждания случай, посочените законови разпоредби налагат извода, че Г. е нарушила служебни задължения, произтичащи пряко от закона – не е изпълнила в законоустановения срок задължителни указания на наблюдаващия прокурор, дадени по досъдебно производство № ДП 5095/2008 г. на С., пр.пр. № 6856/2005 г., което ѝ е било възложено и не го е приключила и изпратила в сроковете по чл. 234 от НПК на наблюдаващия прокурор. По тези съображения съдът намира, че правилно нарушението ѝ е квалифицирано по чл. 227, ал. 1, т. 11 от ППЗМВР, във връзка с чл. 224, ал. 2, т. 2 от ЗМВР, а не по чл. 222, ал. 2 от ЗМВР, защото като елемент от

фактическия състав на това нарушение следва да се установи системност, т.е. неспазване на предвидените в НПК срокове, извършвано нееднократно и през непродължителни периоди от време.

Съдът намира за частично основателни оплакванията, касаещи неспазване на процедурата при провеждането на дисциплинарното производство. Проверката по сигнала на на прокурор С е водена от друго структурно звено в системата на МВР Главна Дирекция „Досъдебно производство” – МВР, а не в това, в което работи държавната служителка, т.е. С.. Според настоящия състав на съда, това нарушение не следва да се разглежда като съществено. Административният орган е предоставил възможност на Г. да участва в производството и да организира защитата си. Дисциплинарно-наказващият орган я е запознал с обобщената справка и е приел обясненията ѝ и по този начин се е освободил от задължението си да изслуша служителя, съгласно чл. 237, ал. 4 от ППЗМВР. По същество, в писмените обяснения Г. не оспорва обстоятелството, че е извършила нарушенията, като посочва като причина за това голямата си натовареност. Последното твърдяно обстоятелство остана непотвърдено, според настоящия състав на съда. От справка рег. № ЯДП – 498/20.03.2010 г. изготвена от Главен разследващ полицай при сектор „РИП”, отдел „ДП” – С., относно натовареността на инспектор Г. през 2010 г. /л. 85/ се установява, че за периода месец май 2010 г. до месец октомври 2010 г. на Г. са били възложени средно месечно по 66 броя досъдебни производства, което е по-малко от възложените на останалите разследващи полицаи, но предвид отличната ѝ подготовка и мотивация за работа, водените от нея дела са се отличавали с фактическа и правна сложност. Административният съд не е компетентен да установи, каква е била сложността на възложените на Г. дела. Факт е, че броят им е бил по-малък, от този на останалите разследващи полицаи. От събраните в хода на проверката доказателства не се установява оспорващата да е предприела каквито и да е действия по разследването по досъдебно производство № ДП 5095/2008 г. на С., пр.пр. № 6856/2005 г. Тя е била запозната с обстоятелството, че срокът за разследване е изтичал на 18.06.2010 г., но въпреки това не е поискала неговото удължаване или да изпрати делото на наблюдаващия прокурор, в съответствие с разпоредбата на чл. 234, ал. 1 от НПК. Това бездействие е още по укоримо, защото на 30.06.2010 г., наблюдаващият прокурор е изпратил напомнително писмо /л. 31/, в което е посочил за пореден път, че във връзка с разследването се нарушават грубо изискванията на чл. 203, ал. 1 от ГПК и че делото не докладвано в С.. Делото е изпратено в С., едва на 30.09.2010 г., т.е. след сигнала на наблюдаващия прокурор до Д. на Главна Дирекция „Досъдебно производство” – МВР. При определяне вида и размера на наказанието е взета предвид тежестта на нарушението и настъпилите от него последици, обстоятелствата, при които е извършено, формата на вината и цялостното поведение на държавния служител по време на службата. Деянието на Г. по своя характер се явява нарушение на служебната дисциплина. Неизпълнението на служебните задължения, във връзка с разследването на престъпления засяга правата, както на пострадалите от дадено противоправно деяние – в разглеждания случай държавата, така и на сочените за извършители на конкретното престъпление. По този начин се уронва авторитета на МВР и се създава недоверие в институциите, които трябва да извършват превенция срещу престъпленията.

Административният орган е взел предвид цялостното поведение на Г. по време на службата ѝ в Полицията. Видно от кадровата справка тя е била награждавана два

пъти. По тези съображения наложеното наказание в минимално предвидения, според чл. 227, ал. 2 от ППЗМВР размер.

Оспорената заповед е издадена в сроковете по чл. 225, ал. 1 от ЗМВР. Съгласно чл. 237, ал.1 и ал.2 от ППЗМВР дисциплинарното нарушение се установява от органа, компетентен да наложи дисциплинарното наказание и за установяване на нарушението дисциплинарно наказващият орган в рамките на дисциплинарното производство може да разпреди извършване на проверка. В разглеждания случай установяването на нарушението е станало след събирането на доказателства и извършване на проверка от комисията, назначена от Д. на Главна Дирекция „Досъдебно производство” – МВР, чиито резултати са обективирани в посочената по-горе справка, изпратена на Д. на С. на 26.10.2010 г. От тази дата тече и преклузивния двумесечен срок за налагане на наказанието.

Предвид на гореизложените съображения трябва да се приеме, че оспорената заповед е издадена от компетентен орган, в предвидената форма, при несъществено нарушение на административно-производствените правила и при съответствие с материалноправните разпоредби и целта на закона, поради което следва да бъде оставена в сила.

По отношение на направените разноски, предвид на факта, че надлежният ответник по оспорването не е поискал такива, на същият не следва да се присъждат разноски.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2, пр. 4 от АПК, **Административен Съд С. - град, I отделение, 19 състав,**

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на В. С. Г. с адрес гр. С., жк „С. срещу Заповед с рег. № 3-13-291/17.11.2010 г. на Д. на С., с която ѝ е наложено дисциплинарно наказание „Порицание” за срок от 6 месеца.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните, с касационна жалба пред Върховния Административен Съд на Република Б.